

BESTSELLERAUTEUR VAN DE COCKLEBERRY BAY-SERIE

NICOLA MAY

Een nieuwe start op

Futtingbrook
Farm

ROMAN

Nicola May

Een nieuwe start
op Futtingbrook
Farm

Vertaling Marjolijn Huiberts

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

‘Vind je het niet een beetje vreemd dat je een foto van je ex op je koelkast hebt hangen?’

‘Ik had gehoopt dat mijn gestagneerde hersenen daar een kickstart van zouden krijgen met een paar nieuwe plotideeën over hoe je iemand kunt afmaken.’

August Saunders vulde haar rode Smeg-waterkoker. Haar blik viel op haar vermoeide en afgetobde spiegelbeeld in het raam en ze zuchtte. Een reusachtige rode kater kronkelde om haar benen en keek luidruchtig uit naar zijn ontbijt.

‘O, Prince Harry, nog twee tellen,’ mopperde August.

Ellie hield niet op. ‘Er moet toch echt iets gebeuren. Je hebt al wekenlang geen woord geschreven.’

‘En de prijs voor de meest meelevende zus gaat naar...’

‘We zijn al zes maanden verder.’ Ellies stem verzachtte. ‘Je voelt je nu toch wel wat beter?’

‘Je begrijpt het niet.’ August haalde twee mokken uit het keukenkastje boven de gootsteen, schepte twee flinke theelepels oploskoffie in elke mok en pakte toen een zakje kattenvoer om haar miauwende huis-tuin-en-keukenkat te kalmeren.

‘Nee, dat klopt. Hij is op spectaculaire wijze vreemdgegaan en blies een paar weken van tevoren het huwelijk af. Ik zou onderhand wel over hem heen zijn.’

‘Maar jij bent mij niet, of wel soms, Ellie?’

‘Nee, en om eerlijk te zijn kan ik me geen dag zonder mijn Grant voorstellen. Maar dat liefdesverdrietdiët van jou was fantastisch.’

Nu ik dit zo zeg, ik zou waarschijnlijk juist gaan eten, in plaats van het te laten staan.’

‘Gelukkig begin ik weer een beetje aan te komen.’

‘Je ziet er geweldig uit, Goose. Je huid straalt, dat komt vast door de buitenlucht, als je een keer de moeite neemt om een frisse neus te halen. En die blauwe kijkers van je beginnen weer te schitteren, ook al zie je dat zelf nog niet.’

‘Een van de pluspunten van naar de rimboe verhuizen is dat ik de Londense dampen niet dagelijks hoef in te ademen.’

‘Zie je wel... elk nadeel heeft zijn voordeel.’

August veegde haar lange, slordige, golvende kastanjebruine lokken uit haar gezicht. ‘Stomme klootzak.’ Ze beet op haar lip en de tranen welden op in haar ogen. ‘Ik ben af en toe nog steeds zo boos, maar dan nemen het verdriet en het gemis het over.’

Ellie zocht in de koektrommel naar haar lievelingschocoladekoekjes, pakte de melk uit de koelkast en ging bij het aanrecht naast haar zus zitten.

‘Het had nog veel erger kunnen zijn. Gelukkig is het huwelijk níét doorgegaan.’

‘Dit helpt niet echt, meid.’

‘Mam zei het ook al. Trouw nooit met een man die vaker in de spiegel kijkt dan naar jou.’

August keek haar zus bedenkelijk aan. ‘Misschien was naast jou komen wonen toch niet zo’n goed idee.’

‘Zeg dat nou niet.’

‘Tja,’ mompelde August afkeurend. Ze nam voorzichtig een slokje zwarte koffie uit haar dampende mok en zuchtte genietend toen de smaak zich door haar mond verspreidde. ‘Ik wist niet dat het helen van een gebroken hart aan een bepaalde tijd gebonden was.’ De auteur zette een nieuwslezerssysteem op. ‘Lieve hart en hersenen, willen jullie er alsjeblieft voor zorgen dat ik het eeuwenoude cliché van mijn belachelijk fitte acteurverloofde die op zijn jongere

en knappere tegenspeelster geilt compleet vergeet? Was het maar zo verdomd makkelijk.’

‘Sorry,’ zei Ellie oprecht. ‘Ik maak me gewoon zorgen, dat is alles. Het is niet goed voor je om hier in je eentje Netflix-romcoms te zitten bingen.’

‘Luister El, je bent mijn rots in de branding en dat waardeer ik echt. Maar als ik eenmaal weer aan het schrijven ben, dan red ik het wel. Dat leidt me af van al dat andere gedoe. En toevallig ben ik de romcoms zat. Ik ben nu bezig met alles waar Jamie Dornan in speelt.’

‘O, dat mag wel van mij. Die man is zo’n lekker ding! Maar even serieus, of je nou schrijft of niet, je zit hier de hele dag opgesloten en komt amper buiten... Dat is ongezond. Daarbuiten ligt het leven voor het oprapen. Wat misschien vreemd klinkt uit de mond van een vrouw met twee kinderen van nog geen twee, die voor het laatst echt uit is geweest om een Elvis-imitator te zien in The White Horse, hier in het slaperige Upper Gamble. Maar je snapt wel wat ik bedoel.’

August zuchtte. ‘Ik weet dat je gelijk hebt. Ik had nooit gedacht dat ik dit zou zeggen, maar soms mis ik het werken op een kantoor.’

‘Maar je had altijd een hekel aan de van-negen-tot-vijfmentaliteit,’ ging Ellie verder. ‘En zelfs toen we nog op school zaten, wilde je altijd alleen maar fulltime auteur worden.’

August vertrok haar gezicht. ‘Wees voorzichtig met wat je wenst en zo.’

‘Daar meen je niks van. Je hebt het op dit moment gewoon moeilijk. En wat zeg je nu eigenlijk? Dat je niet meer wilt schrijven?’

‘Natuurlijk niet! Als ik in de stemming ben dan vind ik het geweldig. Ik kan ervan leven en nog veel meer, maar het is eenzaam werk wanneer er niemand speciaal voor jou naar huis komt.’ August stond op om de waterkoker weer aan te zetten. ‘Hoe dan ook, lieve zus, waarom ben jij mij hier zo vroeg aan het pesten?’

‘Ik ben gezonder gaan leven.’

August glimlachte. ‘Alweer?’

Ellie trok haar wenkbrauwen op. ‘Zegt de vrouw die vroeger elke dag voor het ontbijt vijf kilometer hardliep. En ja, alweer. Ik moet wel. Mijn kont heeft zijn eigen postcode.’

‘Dus, waar ben je deze keer mee bezig? Het koekjesdieet?’

‘Haha, grappig. Ik snap wel waarom je detectives schrijft en geen komisch genre. Toevallig wás ik van plan om Colin in Bluebell Wood uit te laten, maar ik heb de jongens naar het kinderdagverblijf gebracht en, ach, ik moest aan jou denken en vroeg me af of je zin had om te gaan shoppen? Je mag op z’n minst dat oude versleten ding dat je aanhebt weleens vervangen.’

August greep het vertrouwde fluwelen kledingstuk rond haar nek theatraal vast. ‘Als je maar weet dat dit het schrijfuniform is van een bestsellerauteur en dat het dragen daarvan onderdeel is van het zware proces om een literair meesterwerk voor de massa te creëren.’

‘Dan kun je maar beter gauw gaan schrijven,’ gniffelde Ellie.

‘Niet leuk.’ August spoelde haar mok om in de gootsteen voor een nieuwe ronde koffie.

Ellie dronk de hare leeg. ‘Oké, tijd om te gaan. Maar kom op, zullen we in elk geval een andere ochtendjas gaan aanschaffen, voor speciale gelegenheden?’

August kreunde. ‘Je begint me op de zenuwen te werken.’

‘Weet ik.’ Ellie grijnsde. ‘Al heb je ’m maar aan terwijl je naar die heerlijke Ier van je zit te kijken. Of misschien leer je wel een echte man kennen waar je lekker tegenaan wilt kruipen, je weet maar nooit. En je wilt toch niet dat hij denkt dat je een zwerver bent, of wel soms?’

‘O, Ellie. Eén stap tegelijk. Misschien kunnen we gaan shoppen, maar ik ben nog niet zover om mijn oksels en benen te scheren. En zullen we anders morgen gaan?’

‘O, heb je het druk dan?’ De jongste zus trok haar wenkbrauwen op.

August spoelde een dweiltje uit en nam het afdruiprek af. ‘Maar zonder gekheid, deze mevrouw A.R. Saunders moet echt aan de plot van een nieuw kerstverhaal van haar superspeurders werken, want anders dumpst haar formidabele literair agent haar ook.’

‘Mooi, dat is goed nieuws. Niet over Madame Fleurot die jou dumpst, maar... je hebt gelijk, aan de bak, dame.’

‘Ja! Ontbijten en dan moet ik inderdaad mijn laptop openklappen. Tot morgen... dan heb ik mijn mooiste ondergoed aan, voor het geval ik me toch in een pashokje waag.’

‘Dat, grote zus, is de beste date die ik me kan wensen.’ Ellie liet zich stuntelig van de keukenkruk zakken. ‘Ik kan maar beter die corgi van me gaan uitlaten voordat hij de keuken plundert. Tot morgen, meissie, rond halftien.’ Ellie pikte nog een chocoladekoekje uit de ouderwetse, gebloemde koektrommel en schudde met haar volle achterwerk. ‘Oeps, ik snaai anders nooit!’

Glimlachend schudde August haar hoofd en liep naar boven. Maar toen ving ze een vleugje op van haar oksel en beseftte ze dat hoewel ze binnen zou blijven en ze de hele dag ging (proberen te) schrijven, ze toch echt moest douchen en zich aan haar eigen goede voornemen moest houden om zich beter te verzorgen, iets waar ze beslist te laks mee was geweest na het plotselinge vertrek van haar grillige ex.

Terwijl ze in het laatje van haar nachtkastje graaide op zoek naar een haarelastiekje, streken haar vingers langs een omgedraaid fotolijstje. Ze haalde het tevoorschijn en keerde het om. Daar stonden ze, de toekomstige meneer en mevrouw Scanlan. ‘Het perfecte koppel’, poserend op de top van de Eiffeltoren nadat hij een paar minuten eerder op zijn knieën was gegaan en haar ten huwelijk had gevraagd. Ze blies luidruchtig uit. Soms miste ze hem nog zo erg dat ze er buikpijn van kreeg.

Hoofdstuk 2

In het cafeetje van outletcentrum Swindon was het verbazingwekkend druk voor een bewolkte woensdagochtend in maart.

‘O ja.’ Ellie rommelde in haar volle handtas. ‘Deze lag gisteren in de bus.’ Ze wapperde met een gele folder voor de neus van haar zus.

‘Wat is het? Ik heb die zonder te lezen weggegooid.’

Ellie schraapte haar keel en las hardop voor. “Op zoek naar een fantastische gezamenlijke werkomgeving? Dan is de Futtingbrook Farm Flexplek de oplossing! De coworkingcultuur groeit razendsnel. Iedereen is gek op de flexibiliteit die werken op afstand biedt, maar men mist de voordelen die een gedeelde fysieke ruimte met collega’s met zich meebrengt. Of je nu een gevestigde onderneming, een opkomende start-up of een eenmanszaak bent, wij hebben de ruimte voor jou. Nergens is de kameraadschap zo sterk, zijn de verbindingen zo snel en is de sfeer zo positief als bij de Futtingbrook Farm Flexplek. Gelegen –”

‘Help me even: dat is toch de boerderij van Ronson?’ onderbrak August haar terwijl ze de aandacht probeerde te trekken van een serveerster die er gestrest uitzag.

‘Ja klopt, maar laat me dit even afmaken.’ Een knorrige Ellie las verder. “Gelegen in het prachtige landschap vlak bij de A267 aan de rand van het pittoreske marktplaatsje Futtingbrook zijn we niet alleen goed bereikbaar, maar kunnen we ook op unieke wijze aan jouw behoeften tegemoetkomen. Stuur vandaag nog een e-mail naar NewFFF@rockmail.com voor een rondleiding en een gezels-

lig gesprek.” Ellie keek haar zus aan. ‘Volgens mij is dit een teken.’

‘Wat voor teken?’ snoof August spottend. ‘Dat iemand op Futtingbrook Farm besloten heeft plaatselijk reclame te maken voor zijn of haar bedrijf?’

‘Wat ben je toch ook een pessimist.’

‘Volgens mij ben ik nog niet klaar voor koetjes en kalfjes met andere mensen.’

‘Daar ben ik het niet mee eens. We hadden net gezegd dat je eruit moest en dan komt dit voorbij. Je moet contact met ze opnemen.’ Ellie nam een hap van haar smeuiġe *flapjack*.

Het lukte August eindelijk de serveerster te wenken en die haastte zich naar hun tafeltje. ‘Nog een kopje koffie, alsjeblieft.’ Ze wees naar haar zus. ‘Wil jij er ook nog een?’

Ellie schudde haar hoofd. ‘Nee bedankt, ik kan maar beter een groene thee nemen.’

August moest lachen. ‘Je bent met die flapjack toch al de fout in gegaan. Een shotje cafeïne en een scheutje melk kunnen geen kwaad meer.’

Ellie stak afwijzend haar hand op. ‘Probeer het gesprek nu niet van jou af te leiden, Goose. Ik denk dat een gezamenlijke werkplek de ideale manier voor jou is om weer de eerste stapjes in de grote wijde wereld te zetten.’

‘Futtingbrook is niet bepaald Monte Carlo, of wel soms?’

‘Nee, maar daar is wel meer leven in de brouwerij dan in ons slaperige dorpje en het is letterlijk maar twintig minuten rijden hiervandaan.’

‘Behalve als je achter een tractor vast komt te zitten.’

‘Jij bent vanochtend echt het zonnetje in huis, hè?’ Ellie depte met haar vinger flapjackkrumels van haar bord.

‘Het verbaast me dat de tamtamtantes in Upper Gamble dit grensverleggende nieuws nog niet te pakken hebben.’ August glimlachte toen de serveerster hun bestelling bracht. ‘Ik bedoel maar,

een compleet nieuw kantoorconcept in ons midden. Wie had dat ooit gedacht?’

‘Mijn schoonvader liep wel te mopperen over het toegenomen verkeer dat langs de oprit van zijn boerderij reed, maar ik heb daar eerlijk gezegd geen aandacht aan besteed.’

‘Mijn agent werkt in Notting Hill op zo’n flexplek. Het is niet in me opgekomen dat er eentje bij ons in de buurt zou kunnen zitten. Die van haar is supertrendy met hippe zitjes, een cafeetje en overall mooie mensen met eigenzinnige bedrijfsstructuren.’

‘Zie je wel, als het goed genoeg is voor Madame Fleurot... Kom op. Zullen we het eens positief bekijken?’ Ellie nam een slokje van haar thee en schrok toen ze haar bovenlip aan de gloeiend hete vloeistof brandde.

‘Oké, ik hoor wat je zegt. Het klinkt in principe inderdaad veelbelovend. Maar het komt er eigenlijk op neer dat ik betaal om aan een bureau te zitten terwijl ik ook in bed zou kunnen liggen om te schrijven.’

‘Daar gaat het toch niet om? Jij was degene die liep te mekkeren over routine. Je huurt een ruimte en kunt gaan en staan waar je wilt. Zo werkt het toch?’

‘Ja, zo ongeveer.’

‘Dus ben je nog steeds eigen baas. Als je thuis wilt schrijven dan kan dat. Je hebt in elk geval wat meer keus en wie weet, misschien zit er aan het bureau naast je wel een Jamie D.-lookalike. Trouwens, als dat zo is dan kom ik er ook bij.’

Glimlachend tilde August haar koffiekopje op. ‘Ik ben het daten met acteurs helemaal zat. Sterker nog, ik ben mannen in het algemeen helemaal zat.’

‘Dat zeg je nu,’ zei Ellie met een gekmakende veelbetekenende blik. ‘Het mannelijke soort even buiten beschouwing gelaten, je kunt je sociale cirkeltje hiermee uitbreiden en nieuwe vrienden in de buurt maken.’

‘Scott zei wel dat ik verder moest met mijn leven.’

‘Wat lief van je ex om je met zo’n behulpzame mededeling in de steek te laten. Wat een man!’ verzuchtte Ellie.

‘Begrijp me niet verkeerd, het is heerlijk hier bij jou en mam, maar ik mis de reuring van de stad wel. En niet te geloven dat ik dit zeg, maar soms mis ik Tandentherapie zelfs. Wie had ooit kunnen denken dat tandpasta aan de man brengen zo leuk kon zijn? Maar dat was het wel. Kletsen bij de koffieautomaat. Zelfs het brainstormen over nieuwe verpakkingen en besluiten welke advertentie op Waterloo Station moest komen te hangen. En die gênante afscheidslunches, waarbij alle collega’s deden alsof ze geld in de cadeau-envelop hadden gestopt, en dat de bofkont die wist te ontsnappen die hele speech eigenlijk niet wilde houden. En ik mis de routine. Ja, dat is het. De routine.’ Haar stem klonk vlak. ‘Naar de bovengrondse metro lopen, koffie halen bij de kiosk. Een gratis krant pakken. In wagon nummer vier stappen. Uitstappen. Naar de ondergrondse lopen. Uit de ondergrondse stappen. Om halfzeven weer met de trein naar huis. Drinken. Eten. Douchen. Een snelle wip als Scott niet in de studio was en we nog puf hadden. En naast al die monotonie en de veronderstelde monogamie, mijn god, ik hield van die man!’ August kreunde luidruchtig en nam toen een grote slok van haar afkoelende koffie. ‘Ik hield toen ook echt van het leven.’

‘En je gaat er ook weer van houden. En als je naar routine smacht, nou, dan is de Flexplek dus echt de oplossing voor jou, of niet soms?’

‘Ellie de verkoopster... Wie had dat ooit gedacht?’

‘Ik ben meer dan een maffe babybroedmachine, als je dat maar weet. En over een sociaal leven gesproken, je bent de deur nog niet eens uit geweest om het een kans te geven. Als je goed om je heen kijkt, zie je dat er veel meer gebeurt dan je denkt. Zelfs het theater in Swinford trekt grotere namen aan. En – houd je vast – sommige

boeren hebben zelfs een Instagram-account.' Ellie gniffelde.

'Is dat zo?' August kon er niks aan doen, maar schoot toch in de lach om haar enthousiaste zus.

'En je bent met de trein binnen een uur in Londen. We zitten hier niet op een van de Schotse eilanden, of wel soms?' Ellies stem klonk vol vuur. 'En vergeet vooral het Futtingbrook Festival niet. Zeg nou zelf, wie heeft Glastonbury nodig?'

'Mijn hemel, wat zit er in die flapjack van je? Havermout met een flinke schep optimisme?' August hield haar koffiekopje met twee handen vast. 'Het grootste probleem is volgens mij dat ik zeven jaar lang niet single ben geweest. Dat is heel lang. Als je een stel bent, hoef je je niet druk te maken over al dat sociale gelul.'

'Jullie gingen er altijd op uit!'

'Maar ik bedoel dat als we niet weggingen, Scott Scanlan de allerbeste persoon was die ik kende om niks mee te doen. Dat ging vanzelf. Je hoefde je geen zorgen te maken als je geen plannen had. Want onze plannen waren gewoon "wij".'

De vrouw aan het tafeltje naast hen, die haar baby in een kinderstoel te eten gaf, spitste haar oren toen ze de naam van de knappe soapacteur hoorde.

'Het komt wel goed,' troostte Ellie. 'Wij worden niet gedefinieerd door een man. Maar ik snap wat je bedoelt over dat gezelschap. Hoewel ik een moord zou doen om mijn lievelingstv-programma's te kunnen kijken op de bank zonder een ruftende man en twee kinderen die over me heen klauteren!'

'Maar je bent toch wel gelukkig?'

'Ja, maar moeder zijn is verdomd veel zwaarder dan ik ooit had verwacht. Dus luister goed naar me, Goose. Als je wel een ander tegenkomt, zorg ervoor dat hij ermee instemt om huisman te worden of dat hij rijk genoeg is om de kinderopvang te betalen, goed?'

Terwijl August bedacht dat ze nooit afhankelijk wilde zijn van een man en zijn financiën, wie hij ook mocht zijn, kneep ze lief-

devol in de hand van haar zus. De zus die sinds haar geboorte, vierendertig jaar geleden, het dorpje Upper Gamble nog nooit had verlaten en voor wie trouwen, kinderen krijgen en een gelukkig leven leiden haar allergrootste ambities waren. August benijdde haar bijna.

‘Oké,’ zei August, plotseling peinzend, ‘misschien dat de dynamiek van een flexplek mij kan helpen beslissen of ik hier wil blijven of dat ik terug naar Londen ga. Een kijkje nemen kan geen kwaad, toch?’

‘Ik ben zo trots op je.’ De grijns op Ellies ronde, vriendelijke gezicht maakte ineens plaats voor stille tranen. Ze haalde haar handen door haar dikke, weerbarstige bos blonde krullen en snoot haar neus hard in haar servet.

‘Ach, houd toch op, Ellie. Ik ga gewoon bij een stom kantoor kijken, geen koninklijke onderscheiding in ontvangst nemen.’ Ze zweeg even. ‘Jezus. Je bent toch niet weer zwanger?’

‘Ik mag hopen van niet. Maar ik vind het gewoon vreselijk om jou verdrietig te zien.’ Ze pakte nog een servet en snoof weer luidruchtig. De vrouw aan het tafeltje naast hen wierp haar een gepijnigde blik toe en stond op om weg te gaan met haar dreumes die ondertussen de boel bij elkaar brulde.

Ellie glimlachte begripvol naar de andere moeder en zei hardop: ‘Moet je dat kleine kereltje eens horen. Het is goed om alles er even uit te gooien.’

Ze gebaarde voor de rekening. ‘Kom op, zullen we op koopjesjacht? Ik heb er zin in! En jij hebt meer dan alleen een ochtendjas nodig als je je gaat aanmelden bij de Flexplek.’

*Een kalkoenboerderij, vijf gekke
huurders en een schuur vol geheimen*

Misdaadschrijver August keert na een verbroken verloving terug naar het landelijke Wiltshire met een writer's block. Vastbesloten om haar schrijfcarrière nieuw leven in te blazen, reageert ze op een advertentie om een werkplek te huren in een omgebouwde schuur van Futtingbrook Farm. Daar treft ze een slecht uitgeruste gym, smakeloze catering en een bonte stoet aan andere huurders. Genoeg inspiratie voor haar boek! Ook de knappe maar grillige eigenaar van het pand, Max, trekt haar aandacht. Waarom doet hij zo geheimzinnig en wie of wat verbergt hij op het erf? August wordt onverwacht geconfronteerd met een echt mysterie.

Nicola May is de bestsellerauteur van de **Cockleberry Bay-** en **Ferry Lane-series**. Met haar **recht-voor-zijn-raap-humor**, **quirky personages** en **hartverwarmende romance** zorgt ze ervoor dat je je op Futtingbrook Farm snel thuisvoelt.

NUR 340

Z&K

www.zomerenkeuning.nl

